

РЕШЕНИЕ

№ 1785

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 30.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **11522** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на Г. И. П. срещу заповед № ЧР-557/19.06.2018 г. на изпълнителния директор на „Изпълнителна агенция по околната среда“ /ИАОС/, с която е прекратено служебното правоотношение на лицето, в качеството му на държавен служител на длъжност юрисконсулт в дирекция ФПОАЧР – отдел „Правен“.

Оспорва се заповедта като незаконосъобразна и се иска отмяната ѝ. Счита, че заповедта е издадена при съществени нарушения на административно - производствените правила и в нарушение на материалния закон. По същество се твърди, че е нарушено правото на отпуск по социално осигуряване по чл. 34, ал. 2 от ЗДСл, и правото на защита, доколкото към момента на връчване на заповедта жалбоподателката е била в болничен поради временна нетрудоспособност. Допълнително сочи, че незаконосъобразно органът по назначаването не е приложил правилата по чл. 12, ал. 1 от ЗДСл да прекрати служебното правоотношение през периода на изпитване. Соци, че същият период се дава, за да се провери дали служителят се справя със задълженията си и в този смисъл при прекратяване на служебното правоотношение на това основание следва да бъдат изложени мотиви за качеството на извършената работа през периода.

В съдебно заседание жалбоподателката редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът – изпълнителен директор на ИАОС за съдебно заседание не се явява и не изпраща представител. Депозирано е становище, в което се твърди

неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложената на л. 29 от делото заповед № ЧР-525/16.08.2017 г., Г. И. П., на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, е назначена на длъжност юрисконсулт в дирекция ФПОАЧР – отдел „Правен“, считано от 21.08.2017 г.

С изх. № 622/11.06.2018 г. от началник – отдел „Правен“ до и.д. изпълнителен директор на ИАОС е депозирана докладна записка, в която е посочено, че Г. П. за периода от м. октомври 2017 г. до настоящият момент (м. юни 2018 г.) е в постоянен отпуск по болест, като за кратковременните присъствени дни същата не се е справяла с възложените ѝ задачи. Направено е предложение за прекратяване на служебното правоотношение.

Издадена е заповед № ЧР-557/19.06.2018 г. на изпълнителния директор на ИАОС, с която е прекратено служебното правоотношение на П. в качеството ѝ на държавен служител на длъжност „юрисконсулт“ в Дирекция ФПОАЧР – Отдел „Правен“. В същата е предвидено изплащане на дължимите обезщетения за неизползван платен годишен отпуск.

Видно от протокол на л. 23 от делото служители на ИАОС на 28.06.2018 г., в 15.30ч. са посетили Г. П. на адреса по лична карта, като е отбелязано, че същата не е открита на домашен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Изготвена е нотариална покана за връчване на заповед № ЧР-557/19.06.2018 г., като съгласно нотариалното удостоверяване (л. 15 от делото) същите са връчени на 27.09.2018 г. по реда на чл. 47, ал. 1 от ГПК.

Видно от разписка на л. 9 от делото, на 09.10.2018 г. Г. И. П. е получила нотариалната покана и заповед № ЧР-557/19.06.2018 г., като в същата е отбелязано, че от 19.06 до 08.10. 2018 г. П. е била в отпуск по болест.

По делото са представени болничен лист № Е20182184352 за период от 06.08.2018 г. до 08.09.2018 г. и болничен лист № Е20182502355 за период от 09.09.2018 г. до 08.10.2018 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество. Депозирана е, чрез [фирма] на 23.10.2018г. пред АССГ. Съдът приема, че релевантната дата за връчване на заповед № ЧР-557/19.06.2018 г. е 09.10.2018 г., предвид разписка на л. 9 от делото. Действително, предходно връчване е осъществено на 27.09.2018 г., но по реда на чл. 47, ал. 1 от ГПК. Същият ред предвижда залепване на съобщението на вратата или на пощенската кутия, като редовно връчване при наличието на кумулативно дадени предпоставки: лицето да не бъде намерено в продължение на един месец на адреса и липса на друго лице, което е съгласно да получи съобщението. Същите предпоставки обаче не са доказани по делото, доколкото не са представени данни за най-малко три посещения на адреса, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден, както и липса на събрани доказателства, че ответникът не живее на адреса. В противовес на неизпълнение на изискванията за редовност на връчването по чл. 47, ал. 1 от ГПК са представените по делото б.л., съгласно които за периода от 10.06.2018 г. до 08.10.2018 г. П. е следвало да бъде на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] при режим

домашен –амбулаторен.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предвид специфичния характер на държавната служба - заемане на платена щатна длъжност в държавната администрация, с цел подпомагане орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия, тази разпоредба предоставя възможност органът по назначаване, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност да прекрати служебното правоотношение с държавния служител, без да има задължението да го предизвести за това, без да е задължен да излага мотиви и без да е задължен да извършва подбор или да оценява качеството на изпълнение на служебните задължения. Следователно в правомощията му, при условията на оперативна самостоятелност е да прекрати правоотношението по своя преценка. На съдебен контрол за законосъобразност подлежи това, дали заповедта е издадена от компетентен орган, в посочения в чл. 12, ал. 1 ЗДСл срок и при спазване на кумулативно предвидените предпоставки по същия текст. Достатъчно условие за прекратяване на правоотношението на това основание е служителят да е бил назначен за първи път на държавна служба и да не е изтекъл едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност.

Съдът намира, че са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 108 ЗДСл. В Заповедта е посочен издателят на акта, правното основание за прекратяване, а именно: чл. 12, ал.1 ЗДСл и дължимите обезщетения /чл. 61, ал.2 ЗДСл/. Изложени са фактическите и правни основания за издаването й. Мотиви се съдържат в самата заповед, като е отразено, че правоотношението се прекратява в изпитателния срок.

Не е спорно по делото, а и от доказателствата се установява, че след проведен конкурс за заемане на длъжността „юрисконулт“ в отдел „Правен“ при ИАОС жалбоподателката е назначена като такава със заповед № ЧР-525/16.08.2017 г. Същото назначаване е първо по ред, предвид представените по делото доказателства (л. 43 и сл.) вкл. трудови книжки, удостоверения УП-3 и декларация по чл. 111, ал. 2 от ЗДСл (л. 32). По делото на л. 28 е приложен клетвен лист от 21.08.2017 г., която дата по аргумент от чл. 14 от ЗДСл се приема, че датата на встъпване в длъжност.

Не се твърди, а и не са представени доказателства за обратното, т.е., за неприложимост на разпоредбата на чл. 12, ал.1 ЗДСл относно едногодишния изпитателен срок. Също така безспорно е, че служебното правоотношение с ответника е прекратено, считано от 19.06.2018 г., което е в срока за изпитване, който изтича на 21.08.2018 г. Дори и да се приеме с всичките условия, че датата на назначаване е 16.08.2018 г., т.е. датата на издаване на заповед № ЧР-525/16.08.2017 г., то изводът е същият, че не е изтекъл едногодишния срок в полза на работодателя.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, всяко служебно правоотношение, възникнало за първи път, може в едногодишен срок да бъде прекратено, без предизвестие от органа по назначаването. По същество текстът въвежда изпитателен срок, установен в полза на този орган, в рамките на който да прецени качествата на служителя, необходими да изпълнява служебните функции и задачи именно като служител по служебно правоотношение. Нормата е императивна и е приложима при първоначално назначаване за всички категории служители. Според константната практика на ВАС, прекратяването на правоотношението на основание чл. 12 от ЗДСл е право на органа по назначаване, което той упражнява по целесъобразност, с оглед качествата, показани от служителя по време на работата му. Мотивировка на акта от страна на

издателя му не е необходима и задължителна. В този смисъл е и практиката на ВАС - решение № 1878/19.02.2015г. на ВАС по адм.д. № 7611/2014г., решение № 1351/06.02.2015 г. на ВАС по адм.д. № 7096/2014 г. За реализирането правото на работодателя да прекрати служебното правоотношение на основание чл. 12 ал. 1 от ЗДСЛ, е достатъчно да е налице първо назначаване на кандидата като държавен служител и трудов стаж, по-кратък от едногодишния изпитателен срок, като срокът на изпитване не тече по време на законоустановен отпуск. Съгласно чл. 111, ал. 2, изр. 2 от ЗДСл. постъпването за първи път на служба се удостоверява от държавния служител с декларация.

Ето защо и с оглед посоченото правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, присъденият ранг при постъпване на държавна служба - V младши, съобразно чл. 74 от ЗДСл и Класификатора на длъжностите в администрацията, съдът приема, че Г. П. е била назначена за първи път на държавна служба със заповед № 525/16.08.2017г. на изпълнителния директор на ИАОС.

В поставения за разглеждане случай са налице и двете предпоставки от нормата на чл. 12, ал. 1 ЗДСл - жалбоподателката е назначена за държавен служител за първи път и не е изминала една година от датата, на която е встъпила в длъжност, които обстоятелства, както бе посочено по-горе, са безспорни по делото. В този смисъл, работодателят не дължи мотиви за прекратяване на правоотношението в срока за изпитване, като не е необходимо да бъде отразено в какво се изразява несправянето на служителя с работата, за която е назначен. Разпоредбата на чл. 12, ал.1 от ЗДСл. предоставя възможност на работодателя да прекрати правоотношението със служителя без да излага конкретни съображения. Срокът на изпитване е предвиден изцяло в полза на органа по назначаването и ползваният от служителя отпуск следва да се преценява само с оглед спазване на срока за прекратяване на правоотношението (в този смисъл следва да се тълкува разпоредбата на чл. 12, ал. 3 ЗДСл). Прекратяването на служебното правоотношение в рамките на този срок е правомощие на органа по назначаването, който няма задължение да мотивира взетото решение. Преценката е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Освен това впечатленията от качествата на служителя са комплексни и за разлика от предвиденото в нормата на чл. 107, ал. 2 ЗДСл, не се изчерпват единствено с оценката за изпълнението на длъжността /в този смисъл Решение № 1878 от 19.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7611/2014 г./. Достатъчно е да са налице двете посочени по-горе предпоставки и работодателят да се е позовал на тази разпоредба.

Неоснователна е аргументацията свързана с влошено здравословно състояние на жалбоподателката. Правният режим, на който се подчиняват служебните правоотношения, не предвижда специална закрила на държавните служители при прекратяване на служебното правоотношение, освен в хипотезата на чл. 107б от ЗДСл. При наличието на нарочна уредба на правното положение на държавните служители, отклонения от нея могат да се предвидят само с изрична правна норма. Уреденият правен режим не предвижда специална закрила при уволнение на държавни служители, ползуващи отпуск поради временна нетрудоспособност. Въведената с разпоредбата на чл. 333 от КТ специална закрила е относима единствено за прекратяване на трудовите правоотношения, но е неприложима за правоотношения, възникнали и развили се по ЗДСл. Аналогия с уредената закрила при трудовите правоотношения не може да прави предвид и характера на служебното правоотношение, за която има изчерпателна регламентация на правното положение на

държавните служители. Аналогията в този случай е недопустима, предвид което позоваването на въведена с КТ закрила не отчита съществените отлики между трудовите и служебните правоотношения, подчинени на различен правен режим, независимо от сходния предмет - престиране на работна сила срещу заплащане. Този извод се налага и законодателното разрешение, възприето с текста на чл. 107б от ЗДСл, т. е. не може да се приеме, че е налице празнота в закона. В ЗДСл няма правна норма, препращаща към субсидиарно прилагане на КТ за неуредените случаи.

По изложените съображения, обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на процесуалните и материално правни норми по издаването ѝ, поради което и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение 33^{ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Г. И. П. срещу заповед № ЧР-557/19.06.2018 г. на изпълнителния директор на „Изпълнителна агенция по околната среда“, с която е прекратено служебното правоотношение на лицето, в качеството му на държавен служител на длъжност „юрисконсулт“ в Дирекция ФПОАЧР – отдел „Правен“.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: